

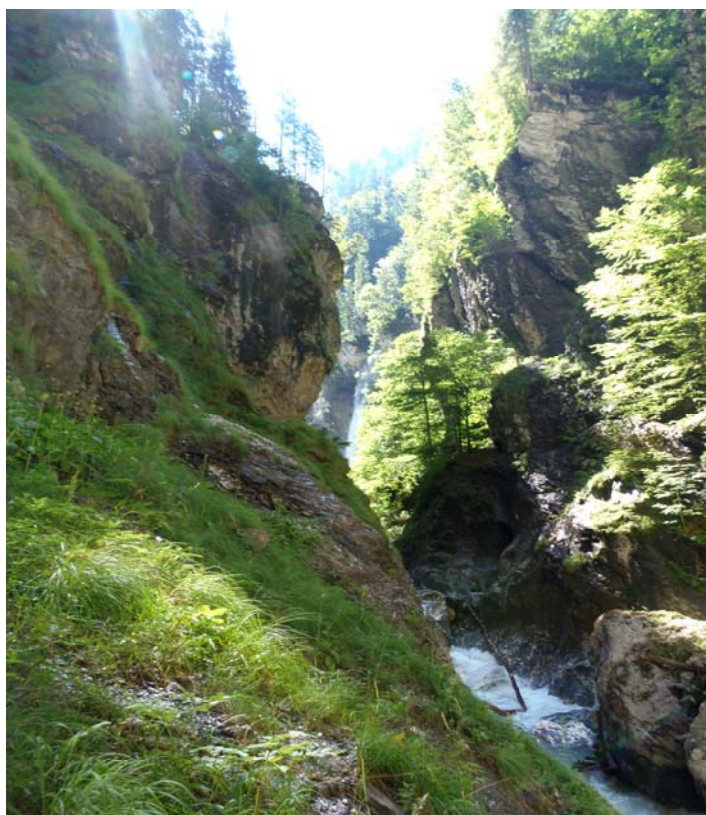
MANNA

VIII. évf. 7-8. szám

A Budai Baptista Gyülekezet lapja

2012. július-augusztus

93. zsoltár

Uralkodik az Úr, méltóságot öltözött fel; felöltözött az Úr: hatalmat övezett magára; megerősítette a földet is, hogy meg ne induljon.

Állandó a te királyi széked eleitől kezdve; öröktől fogva vagy te!

A folyóvizek, Uram, a folyóvizek zúgnak, a folyóvizek hullámokat hánynak; A nagy vizek zúgásainál, a tengernek felséges morajlásánál felségesebb az Úr a magasságban.

A te bizonyosságaid igen bizonyosak, a te házádat illeti Uram szentség, napok, hosszaiig!

Otthonaim

Alig néhány órája tértünk haza gyülekezetünk gyermektáborából, Jánoshalmáról. Nagymamám ebben a kisvárosban született, nevelkedett és a környéken élt. Az ismerős tájon otthon éreztem magam. Jó volt odaindulni, ott lenni, jó hazaérkezni is. Amikor azt mondom, *haza*, akkor ösztönösen új, budai, újbudai szolgálati otthonokra gondolok. Mert valahol otthon kell lennem; kell egy hely, ami a szolgálatnak, családi létnek a kiindulási és visszatérési pontja lehet. Néhány hete még mást hívtam otthonomnak, azelőtt néhány hónappal pedig megint másik helyet. És ez a váltás már öt-hatszor megtörtént életem során.

Otthon. Keresem a szó értelmét. Közben pedig elem jön néhány kép:

A Billy Graham Evangélizációs Társaság munkatársai idejük, életük jelentős részét hazájuktól távol, külföldön, különféle szállodák szobáiban élik. A napi munkaidő végeztével magam is hallottam tőlük, hogy most már elindulnak „haza”, tudniillik a szállodába. Amikor azonban arról beszéltek, hogy hazautaznak szülőföldjükre, arról mindig jelentőségteljesen beszéltek. Úgy, hogy még véletlenül sem gondoltam arra, hogy a szállodai szobáról beszéltek volna. Hónapokon át egy –

akár többszoros – szállodában lakni nekem csak első hallásra tűnt vonzónak. Nekem igazi otthon kell – fogalmazom meg. Nekik, a külföldi munkatársaknak viszont igazivá vált a szállodai otthon is, mert a magasabbrendű cél érdekében így döntöttek. Itt akartak otthon lenni addig, míg az igaziba nem utaznak haza. Otthonná a *döntés* tehet egy helyet.

A másik szívembe szivárgó kép pedig a Kamaraerdei Idősek Otthona, ahol minden hónapban egyszer az az alsóterem istentiszteleti helyé válik. Nekem úgy tűnik, hogy az a hely csak nevében lehet otthon: inkább csak a kényeszerű szükség visz rá valakit, hogy szociális otthonban legyen otthon. Ettől persze még valószínűsége menedékhelyül szolgál lakóinak. Mivel a szociális otthonon kívüli lét magányt vagy súlyos testi nyomorúságot jelentene Kamaraerdei lakóinak, ott vannak otthon, ahol otthon *kell* lenniük. Más választás nincs.

Három gyermekünk velünk él. Ott vannak otthon, ahol a szüleik. Mindenkor otthonuk egyet jelent a róluk gondoskodó családdal. Már másfél éves Gáspárunk is a harmadik lakásban kell, hogy otthon legyen, ám amíg édesanyját, édesapját, testvéreit látja, nincs félnivalója. Az *övéi közt* van otthon, mert az övéi befogadták őt. Ha

költözni kellett, a számára fontosak vele tartottak mindig.

Az Alsóhegy utcára merőleges Kőbölkút utcában gyakran látok egy hajléktalan férfit, ahogy az egyik kerítés lábánál ülve olvas. Mindig olvas. Órákon át, ugyanott. Ahogy mások otthon, a karosszékükben ülve teszik. Egyszer megkérdeztem tőle, mit olvas. Pedig sokkal jobban érdekelt, hogy miért pont itt olvas. Egyszer talán megkérdeztem tőle. A minap megszólított, pár forintot kért. Kapott. Vajon hol van, amikor nincs itt? – morfondírozok. Hová mehet haza, hová bújhat el? Hol lehet *biztonságban*? Van olyan hely számára ezen a világon, ahol kérés nélkül is tudják, mire van szüksége?

Az elmúlt évek során láthattam, ahogyan a borsodi árvíz és a vörösiszap-ömlés hajlékokat, otthonokat tett lakhatatlanná, évek munkája ment tönkre pillanatok alatt. És bizony a kapott kártérítés nem adhatta vissza az emlékeket, kedves tárgyakat, a katasztrófában elvesztett személyeket. Emlékszem, ahogyan Felsőzsolcán Bözsi néni zokogott hajléka tönkremenetele miatt. Emlékszem János gazdára, akinek hernádszentandrászi asztalosüzemében minden készáru és nyersanyag, az összes gép és berendezés tönkrement az áradásban, ráadásul az otthonába betört víz a személyes tárgyait is tönkretette. Mindemellett János gazda – felesége példáját követve – egyre gyakrabban járt a helyi baptista gyülekezetbe, mert ráébredt, mennyei Ura mennyei Otthont készít neki.

Pál apostol szavai is a fülembé csengenek: „Mind ez ideig éhezünk és szomjazunk, ruhátlanok vagyunk, és bántalmakat szenvedünk, otthontalanul bujdosunk...” (1Kor 4,11)

Eszembe jut Mesterem is, aki a saját világába jött, és az övéi nem fogadták be őt. (Jn 1,11) Aki számára születésekor nincs a szálláson hely (Lk 2,7), akit Egyiptomba menekítenek csecsemőként (Mt 2,13), akit első prédikációja után kiűznek Názáretből, ifjúkora városából (Lk 4,29). Akinek a rókákkal és a madarakkal ellentétben nincs hol fejét lehajtania (Lk 9,58), akiről családtagjai úgy gondolják, magán kívül van (Mk 3,21).

Mégis volt Ő egyáltalán bárhol, bármikor is e földön otthon? Úgy találom, az Atya házában, a jeruzsálemi templomban, tizenkét évesen talán otthon volt, ámbar ezt nem mondja szó szerint Igénk (Lk 2,49). Minden egyébről megfélekedve, napokon át a templomban volt.

Gondolataim, tapasztalataim sora után most már egyszerű következtetések levonására kell, hogy sort kerítsék:

Otthon akarok lenni ezen a Földön, annak azon a pontján, amit Isten mutat nekem, de tudom, maradandó otthonom csak a mennyben lesz. Vágyom az állandóságra, a biztonságra, de ennél még jobban Isten világos vezetésére. Nem mondhatok véglegesen semmilyen földi otthonomról, hacsak nem azt, hogy egyszer bizonyosan elhagyom.

Szeretteim körében vagyok otthon, és az a vágyam, hogy ezt ők is így gondolják.

Szeretnék mindig keresztény közösségben lelki otthonnal bírni, e nélkül lelki hajléktalannak érezném magam.

Szeretnék a vendégszeretetben erősödni, tovább fejlődni. Angyalok társaságát élvezhetem így. (Zsid 13,2)

Imádkoznom kell bölcsességért, hogy egyensúlyban legyen küldetéssel bíró pásztori énem és otthonteremtői és fenntartói felelősségem megbízott apai énem.

Készülök arra, hogy nagyon valószínűen a jelenleginél sokkal-sokkal szerényebb hajlékban fogok lakni majdan.

Becsapom magam, ha időről időre nem mérem meg egyes ingóságaimhoz való viszonyulásomat. Tárgyaim nem önmagukért valók. Amelyek közülük nem alkalmasak családom ellátására vagy Isten ügyének szolgálására, valószínűleg nem szükségesek.

Lelkipásztor létemre otthon akarom érezni magam a gyülekezetemben. Hála legyen Istennek és a gyülekezetnek, hogy így van!

Fábián Sándor
lelkipásztor

(IMA)HÁZUNK TÁJÁN

Június 24-én a délelőtti istentiszteleten hat, most már Krisztusban testvérünk merítkezett be *Fábián Sándor* lelkipásztor által, miután az Ige szerinti utat követve megtértek, és vették bűneik bocsánatát.

Kívánjuk testvéreinknek, hogy új életük minden napján Isten jelenlétében legyenek, „és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni a ti szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.” (Fil 4,7).

Családias, kedves alkalmunkat az Újbuda TV is rögzítette, amelyet meg lehet nézni a következő weboldalon: http://ujbudamedia.blog.hu/2012/07/26/utavalobemeritesbudai_baptista_gyulekezet_2012_07

ISMERJÜK EGYMÁST?

A most következő interjúban **Lippai Gábor** testvérünk eddigi életébe pillanthatunk bele. Isten őt is „csak úgy” idevezette gyülekezetünkbe. Csendes személyisége komoly hívő embert takar, aki ebben az őszinte vallomásban elénk tárja azokat a dolgokat is, amiket szemérmesen talán meg sem mernénk kérdezni tőle. ☺ Szeretettel ajánlom mindenkinek ezt a tanulságos interjút.

– *Kérlek, beszélj arról, hogy mikor, hol és milyen családba születél, kik a szüleid, testvéreid, hogyan és hol teltek gyermekéveid?*

A kezdés mindig olyan nehéz. Nagy levegőt veszek... és szeretettel köszöntöm a kedves olvasó testvéreket. ☺

Törökszentmiklóson születtem 1971. április 25-én. Nem hívő család vett körül. Édesapám ugyan gyakorló katolikus családból származik, de miután az Alföldre jött tanulni, ott talált állást és ott is alapított családot elszakadt a kereszténységtől. Sőt talán a gyerekkorában „elvetett mag”-ot is mintha még mélyebbre döngölték volna benne.

Apa mesélte, hogy édesanyja nem örült túlságosan annak, hogy fia ezt az utat választotta. Édesapám sohasem ellenzi keresztény életemet, sőt sokszor támogat is. Mintha bennem látná teljesülni azt, amit ifjú korában elmulasztott. Egyébként ő gépészmérnöknek tanult és a törökszentmiklósi termelőszövetkezetben dolgozott.

Édesanyám óvodapedagógusként nevelte a gyerekeket. Annak ellenére, hogy családjukban nem volt ismert Isten neve, mégis mindent megkaptam tőlük, amit egy szerető családban lehetett. Habár a felnövő gyerekek elszakadnak szüleiktől, a hozzájuk fűződő szálak és tőlük kapott tanácsok örökké megmaradnak. „*Hallgass, fiam, apád intésére, és ne hagyd el anyád tanítását, mert ékes koszorú ez a fejeden és ékszer a nyakadon!*” (Péld 1:7-9)

Nagyon szegényes lenne viszont a beszámoló, ha nem írnék a húgaimról, akik nagyon sokat jelentenek számomra. A fiatalabb biológus, az idősebb pedig testnevelés-földrajz szakos tanárnő. Jelenleg mindketten gyesen vannak. Így már három gyereknek lehetek a nagybácsija. Amikor csak tehetem, megyek hozzájuk, játszok velük és segíték szüleiknek.

Gyermekéveimből csak egy-egy emlék villan elő. Éltem a szokásos gyerekéletet: játék, biciklizés, tanulás, szánkózás, mozizás, barátok stb. Isten teljesen ismeretlen volt a családban és úgy egyáltalán abban az időszakban is. De most már tudom, hogy a Gondviselő nem nézi a körülményeket, mindig ugyanúgy vigyáz ránk. Édesanyám mesélte, hogy talán 1 évesen az emeleti erkélyen hagyott, amíg ő beszaladt a konyhába. Én a rács felé másztam és kibújtam a korlát között. A

szomszéd sorházat még csak akkor építették, az ott dolgozók felkiabáltak édesanyámnak. Így nem történt semmi baj.

– *Hogyan alakultak ifjú éveid? Hogyan kerültél közel Istenhez?*

Az általános iskola utolsó félévében súlyos betegség ért, de Istennek hála a kisagydaganatot sikeresen eltávolították és mára már főleg csak egyensúlyprobléma maradt. De Isten sok mindent adott ahelyett, amit elvett. Például munkát, gyülekezetet, nyugodt és egyben aktív életet.

Isten a műtét utáni megerősödésemkor jött be az életembe. Nagyszüleim is segítettek abban, hogy minél hamarabb felerősödjek. Egyszer nagypapám orvos ismerőse egy keresztény ifjúsági könyvet ajándékozott nekem. Olvasásakor elsiklottam a közbeszúrt bibliai idézetek felett, de azért csak találkoztam Isten szavaival. Most már tudom, hogy Ő ismét közeledett hozzám.

Az orvosi beavatkozás után 3 évet kihagytam és elvégeztem a gimnáziumot. Az angol sikerült legjobban ezért úgy gondoltuk, hogy azt kellene tovább tanulnom. Édesapám repülőjegyet szerzett Londonba, ahol egy hónapra egy baptista család fogadott be bennünket. A Jézus követése melletti végleges döntésem akkor született meg, amikor levelet írtam az angol hölgynek. Szívemen volt ugyanis az a gondolat, hogy „Elhatároztam, hogy követem Jézust”. Haboztam, leírjam vagy ne. De mielőtt az eszemmel rávettem volna magam az ujjam már végérvényesen lenyomta a billentyűt. Majd a pecsét is rákerült. Onnan tovább nem volt visszaút.

– *Hogyan alakultak iskolás éveid? Milyen munkahelyeid voltak?*

Mondhatni általános iskolában az egyik legjobb tanuló voltam. Mindig arra neveltek, hogy az egyik legfontosabb emberi érték a tudás. Szerettem tanulni és mindig megpróbáltam segíteni azoknak, akik nehézségekbe ütköztek. A mozgalmi életben is aktívan részt vettem. Ezek után kicsit rosszul esett, hogy a gimnáziumban nem ment olyan jól a tanulás és egyéb téren sem voltak sikereim és sokszor én szorultam segítségre.

Egészen 2007-ig szüleimmel laktam Törökszentmiklóson. A 90-es évek elején otthon kézműveskedtem és a készített tárgyakat különböző vásárokon értékesítettük. Majd a Munkaügyi Központ szervezésében részt vettem egy számítógép-kezelői OKJ tanfolyamon és az ECDL vizsgát is sikerült itt letennem. Pár évvel rá a Mozgássérültek Egyesületén keresztül távmunkára pályáztam és nyertem egy 2 éves

munkalehetőséget. Adatrögzítőként dolgoztam a nyíregyházi Start Vállalat alkalmazásában.

Még a 90-es évek elején csatlakoztam a helyi Apáról Fiúra Népművészeti és Kézműves Egyesülethez. Azóta is tartom velük a kapcsolatot: közös kirándulások, együtt kézműveskedés, pl. a Budai várban. Nyáron szünidei táborot tartunk az érdeklődő gyerekeknek.

Egyik régebbi táborunkban orvosi szolgálatot látott el egy budapesti doktornő. Beszéltem rólam otthon az öcsésének (Géza), amint a gyerekekkel foglalkoztam. És szóba jött, hogy elmehetnék a munkahelyére, a Down Alapítvány Átmeneti Otthonába. Így többször utaztam Pestre pár napra, olykor egy hétre is. A fogyatékosok között is jól elvoltam, sok mindenben tudtam segíteni is nekik, mind a gondozóiknak. De a családjuknál is vendégeskedtem és vigyáztam az akkor még kicsi gyerekeikre. Többször elmentem velük a református istentiszteletra és táborba is meghívtak. Sokat beszélgettünk és összebarátkoztunk. Gyakran segítettem Géza munkájában a számítógépes adatrögzítésben.

2006-ban létrehozták a Nem Adom Fel Alapítványt. Ismerve képességeimet felajánlották a jelenlegi irodai munkámat. Ez egy változatos munka. Szinte mindenese vagyok, számítógépen adatrögzítő, telefonos ügyintéző, ügyeletes gondnok és a háztartást is valahogy rendeznem kell. Az új helyzet nemcsak rendszeres és hasznos elfoglaltságot jelentett, hanem egy önálló élet kezdetét, ahol a magam döntéseiért kell felelősséget vállalnom.

– *Hogy kerültél kapcsolatba a mi gyülekezetünkkel? Szüleid, családotd hogyan fogadta bemelegítéset?*

Mint már említettem, Jézus követését még Törökszentmiklóson elhatároztam és nem olyan rendszeresen, de látogattam az otthoni kis gyülekezetet, beszélgettem baptista ismerősökkel. De inkább a gyülekezet épületén kívül, pl. háznál, mivel a családjukban nem aratott nagy tetszést a kereszténység, főleg az én hirtelen „eszmeváltásom”. És persze mit szólnak az ismerősök családjuk többi tagjáról, akik mindaddig úgy ismertek bennünket, mint nagy ateisták.

Miután Budára költöztem, első dolgom volt gyülekezetet keresni. Egyik barátom említette, hogy valahol a Ménesi út környékén évekkal ezelőtt létezett egy baptista gyülekezet. Utánanéztem és valóban. Azóta a Budai Baptista Gyülekezetbe járok.

Egy évig látogattam ezt a közösséget, majd 2008 Pünkösdjén *Dr. Almási Tibor* bemelegített. Az ünnepi alkalomra csak néhány hívő barátomat hívtam el.

Jó idő eltelt, mire édesapámnak is elmondtam. Csak azt válaszolta, hogy már gondolta. Édesanyám lehet, hogy tudja már, de én még nem mondtam neki. A család többi része úgy volt vele, hogy az én döntésem és ők nem ellenzik. Látván az időbeosztásomat és hogy kitartok Isten mellett, úgy érzem, valami formálódik bennük. Fiatalabb húgommal már lehet hitbeli dolgokról beszélgetni. Igaz, a férje családja református, csak a férje Isten nélkül él.

– *Milyen szolgálatba kapcsolódtál be, miután a gyülekezet tagja lettél?*

Mindig is szerettem árusítani, kiváltképp, ha jó dolgról van szó. Mikor Ökrös testvérek fontolgatták, hogy abbahagyják a könyvterjesztést, én mondtam nekik, hogy szívesen vállalom, de egyedül nem. Egy idő elteltével ismét aktuális lett a kérdés és akkor Nagy János testvér mellém állt. A sok mindennek betudható nagy érdeklődéshez igazodva árulgatjuk a kiadványokat.

Szívesen sütök süteményt akár barátaimnak, akár a házi csoport alkalmára, vagy a különböző szeretetvendégségekre. A keddi evangelizációs alkalmainkon hátterimádkozással igyekszem erősíteni a küldetésünket.

A gyerekek kézműves foglalkozásaiba is gyakran besegítek. Többször részt vettem az imaház takarításában is.

– *Kérlek, beszélj életed kiemelkedő próbáiról, arról, hogy hogyan és milyen élethelyzetek által tanított Isten eddigi hívő életedben? Hogyan formálta jellemedet? Betegségedet hogyan élted meg?*

A kérdésed második felével kezdeném. 2007-ben új élethelyzet előtt álltam. De nem ért váratlanul, sőt inkább alig vártam. Igaz új kihívásokkal, új feladatokkal kellett szembenéznem. De egyáltalán nem féltem, mert nem jöttem teljesen idegen helyre. Sőt a gyülekezeteimet is megtaláltam, így lelkem épüléséről is gondoskodott az Úr.

Szerintem egy hívő embernek minden élethelyzetben meg kell állnia a helyét, mert van egy mennyei cél, amely mellett nem olyan nagy jelentőségűek a földi dolgok. Bármikor szívesen beszélek a műtétemről és az azt megelőző betegségről. De szerintem ennek nincs jelentősége vagy pedig túl hosszú lenne. Röviden pár mondatban. A műtét után pár napig kómás állapotban fekvődtem. Eleinte csak a kisujjam mozgott, de Isten kihozott a szakadékból és mára eljutottam az egy botos járásig. Ezért örök hálával tartozok Istennek és mindazoknak, akik felerősödésemmel hozzájárultak.

Még egy esetet megemlítenék. Mentővel hazahoztak a megyei kórházba, mert az operációt követően már csak ápolásra volt szükségem. Az intenzív osztályon fekvődve azon siránkoztam, hogy nem tudok menni a vándortáborba, amit pedig annyira vártam. Egyik nap sírásból folyamatos nevetésre váltottam. Akkor még nem tudatosult, nem is tudatosulhatott volna bennem, hogy ez egy isteni beavatkozás volt.

És akkor még egy... Mondtam, hogy hosszú lesz! ☺ Még mindig az intenzíven fekvődtem, az éjjeli sötétben nagy zivatar kerekedett. Mindig is szerettem az ilyen időjárást. Mivel nem tudtam megmozdulni, csak a súlypontom vittem át az ablak felőli oldalra. És mint a lavi-na, egyre jobban kezdtem csúszni, míg végül a földön kötöttem ki. Isten vigyázott rám és nem lett semmi bajom, pedig az ágy kb. 1 m magas és katéterre is voltam kötve.

Mindezek után Isten megváltoztatta értékszempontomat. Sok mindent fontosabbnak tartok, amit eddig nem. Például az embereknek jobban meg kellene becsülni az életüket és megelégedni azzal, amijük van.

– *Van-e kedves igéd, éneked, és miért az?*

Gyakran erőt ad a következő ige: „*Ne aggódjatok a holnapért, a holnap majd aggódik magáért. Elég minden napnak a maga baja.*” (Mt 6,34) Azt hiszem, néha túl sokat tépelődünk a jövőnk miatt, vagy éppen félünk valami bekövetkeztétől. De nem lenne szükség rá, hiszen Megváltónk ezeket a terheket is hordozza.

Főleg zeneileg nézem a dalokat, inkább a dallamvilágunk alapján tudnék egy párat választani. Lendületességükkel fogtak meg a következő énekek: „Mily nagy vagy Urunk”, „A mennybe’ fenn, a trónusnál”. „Rejts most el!”, „Jézus, hű bárány”. Úgy érzem ezekből a dalokból árad Isten cselekvésre kész, mindent megmozgató hatalma.

– *Hogy érzed magad a gyülekezetben? Megtaláltad a helyedet?*

Első perctől kezdve ide tartozónak éreztem magam, mert itt mindenki Isten gyermeke és a gyülekezet is

megpróbált elfogadni. Nagyon sok múlik az ismereten. Minél jobban ismerjük egymást, annál könnyebb a másikat elfogadni.

– *Hogy telnek mostanában napjaid? Milyen terveid vannak?*

Egyik elképzelésem, hogy beköltözök a Nem Adom Fel Alapítvány által építendő passzívház lakóotthonba. Ott aktívan kivinném a részemet az otthon körüli munkában és társaimnak való segítségben. A másik tervem családot alapítani. Persze a kettő nem zárja ki egymást. De Isten majd kimunkálja, szerencsére nekem nem kell túl sokat törni rajta a fejem. Végül szeretném megköszönni a lehetőséget, hogy nyilatkozhattam.

– *Köszönöm őszinte válaszaidat. Az általad említett ének következő sorával: „Nincs visszaút, nincs visszaút.”, és ezzel az igével kívánom Isten áldását további életedre:*

„Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségteket az Ő gazdagsága szerint dicsőségesen a Krisztus Jézusban.” (Fil 4,19)

Ádány Judit

BIZONYSÁGTÉTEL

Isten terve az életemmel

„*Isten szeret, és csodálatos terve van az életemmel.*” Nem is tudom, hogy hányszor mondtam el ezt a mondatot az utcai evangélizálások során. De annyira jó megtapasztalni, hogy ez igaz az én életemre is!

A 2011–2012-es tanévet Tóalmáson töltöttem a WOL Élet Szava Biblia Iskolában. Nagyszerű tanáraink voltak és fantasztikus volt eltölteni egy évet hívő testvérek közösségében. Azonban a kezdet elég nehéz volt. Először is hozzá kellett szoknom ahhoz, hogy csak havonta egyszer, egy kis időre tudok találkozni a családommal és a barátaimmal. Azután kiderült, hogy a sok tanulás mellett még munka feladatokat is kell végeznünk, ami elég szorossá tette a napi időbeosztást. Nem tudtam, hogy Istennek mi a terve a bibliaiskolával, és ez még nehezebbé tette a próbák elviselését. Isten formált és az sokszor elég fájdalmas tud lenni... De az eredmény megéri!

Csak később, a téli szünetben derült fény néhány okra, amiért Isten a biblia-suliba vezetett. A szilveszteremet Németországban töltöttem a Mission-Neten, amely egy missziós konferencia. Akkor még nem tudtam, hogy ez az esemény az egész életemet meg fogja változtatni. Isten már nagyon régen készítette engem arra, hogy elhívjon külmiszióba.

Amikor 2010 nyarán kiderült, hogy nem vettek fel az egyetemre, örültem neki: már akkor nem szerettem volna dietetikus lenni. Amikor valaki megkérdezte, hogy akkor mégis hova fogok menni a bibliaiskola után, én azt feleltem, hogy akár a világ másik felére is, ha Isten elhív. Mert nem számít, hol vagyok, amíg Ő velem van! Ezt követően 2011 januárjában a debreceni ifjúsági konferencián elhangzott a jól ismert „Kit küldjek el, ki megy el követségünkben?” kérdés, és „Én ezt mondtam: Itt vagyok, engem küldj!” (Ézsaiás 6:8) Ezzel azt mondtam Istennek, hogy „Küldj bárhova, én megyek!”. És Ő komolyan is vette ezt a kijelentésemet.

Amikor 2011 szeptemberében készültem a bibliaiskolára, az ifim búcsúzóul adott nekem egy könyvet, aminek címe: Szavak nyomában. Ez egy olyan házaspárról szól, akik egy pápua új-guineai faluban töltöttek kb. húsz évet, hogy megtanulhassák az ottani nép nyelvét és lefordíthassák nekik a Bibliát. Ez a könyv nagyon nagy hatással volt rám és később is a bibliafordítás irányába terelt. Elgondolkoztam azon, hogy hova mennék, ha Isten esetleg elhívna misszióba? Több okból is Afrika tűnt a legmegfelelőbbnek.

Az őszi során voltak olyan időszakaim, amikor „Afrikába akarok menni, hogy azok az emberek is halhassák az örömhírt!!!” állapotban voltam, de aztán előjöttek bennem a félelmek, és az a gondolat, hogy mennyire nem lennék alkalmas erre a feladatra. De Isten ezekkel is arra készítette, hogy majd igent tudjak mondani az elhívására. Így amikor Németországban a missziós konferencián elhangzott a „Kit küldjek el, ki megy el követségünkben?” kérdés, akkor tudtam, hogy az nekem szól. Mintha Isten azt mondta volna, hogy „Emlékszel még a tavalyi debreceni konferenciára? Akkor azt mondtad, hogy bárhova elküldhetlek. Akkor most itt az úti cél: Afrika, Nigéria, bibliafordítás. Mégy?”.

Hirtelen elárasztott minden félelmem és aggodalmam: Mit fognak szólni a szüleim? Hogy tudok majd az Egyenlítő közelében élni? Mi van, ha meghalok Afrikában? Eszembe jutottak azok a bűnök is, amelyekkel éppen akkor küzdöttem. Ezért amikor az előrehívásnál felálltam, IGEN-t mondván Istennek elkezdtem sírni és alig tudtam abbahagyni. A körülöttem ülők szerintem nem értették, hogy mi bajom lehet...

Ezután az esemény után egy hétig mintha nem is itt jártam volna a Földön. Állandóan az elhívás járt a fejemben. A téli szünet után Isten – aki mindig is irányítja – szinte látható módon belenyúlt az életembe: a bibliaiskolában a magyar szobából átkerültem a nemzetközibe (itt minden angolul folyt, még a víz is ☺), a konyhai munkából pedig átkerültem a felvételi osztályra és a legfőbb feladatomban a fordítás lett (angol-magyar)!! Ezután viszont rengeteg támadás ért. Nagyon sok mindent megtudtam Nigériáról, például hogy mennyire veszélyes (muzulmánok, betegségek, gonosz szellemi erők). De Isten mindezeket átsegített, megerősítette az elhívásomat és bátorított, hogy menjek tovább ebbe az irányba. Elém hozott egy angliai iskolát, aminek a neve

Redcliffe College. Ez a Biblia tanulmányozása mellett megtanítja a diákoknak, hogy hogyan lehet beilleszkedni egy másik kultúrába, ami leendő misszionáriusoknak kifejezetten hasznos. ☺ Ide szeretnék jövőre járni, és szeretném kérni a gyülekezetet, hogy imádkozzanak azért, hogy Isten az első helyen legyen az életemben. Mert a többről (pl: anyagiak) Ő majd gondoskodik. (Máté 6:33)

A bibliaiskolában eltöltött év alatt nem csak a Bibliát ismertem meg jobban, hanem Isten személyét is. Ráébredtem, hogy mennyire szent, felfoghatatlan és hatalmas. Felfedeztem olyan tulajdonságait is, amikkel addig nem nagyon törődtem, mégis ezek formálták át az Istenképemet. Mivel kiskorom óta járok gyülekezetbe, ezért nagyon sok történetet ismertem már a Bibliából. Most azonban már azt is látom, hogy hogyan függnek össze ezek a történetek, és ez megláttatta velem, hogy Isten az, aki végig irányította, irányítja, és irányítani fogja az emberi történelmet. Annyira jó látni, hogy Isten soha nem változik, Rá mindig lehet számítani. Ő mindig hűséges és nagyon szereti az emberiséget.

A legkiemelkedőbb dolog, amit Isten a bibliaiskola alatt tanított (és továbbra is tanít), hogy semmi sem lehet fontosabb a Vele való kapcsolatomnál. Enélkül semminek sincs értelme, még a szolgálatnak vagy a misszióknak sem. Ha nem Istenért teszek valamit, az egyszerűen értelmetlen. Viszont ha Érte, az örökre megmarad!

Detki Fanni

Boldog születésnapot gyerekek!

Szeretettel köszöntjük a júliusi és az augusztusi születésnaposokat!

Tóth Dorottya (júl. 19.) Egyed-Kiss András (júl. 20.), Zsigovics Dorina (júl. 21.), Gulyás Emma (júl. 26.), Ádány Máté (júl. 29.), Zsigovics Benjámin (aug. 25.)

Ha július, akkor Újpest

Nem biztos, hogy mindenki tudja, hogy gyülekezetünknek minden nyáron van egy szolgálata Újpesten, ahol a zenész palántákat oktatják, kéthetes tanfolyamon. Minden este más-más gyülekezet hoz vacsorát a fiataloknak, a mi napunk ebben az évben július 12-én volt. Nem tudom, hogy hány éve járunk oda, de mindig azt vesszük észre, hogy már megint július van.

Nem újdonság, ha azt mondom, hogy a fő-fő szervező Sztasákné Erzsi, mellette nagyon fontos szerepet tölt be Kissné Kati, és Kiss Ági is jelentős személy, aki sok mindent örökölt és tanult a édesanyja és nagynénje mellett. Majdnem minden évben ugyanazok a segítők, legalábbis az utóbbi időben, miután a gyerekek felcseperedtek, és ifjak lettek, a tanfolyam résztvevői lettek, vagy csak úgy jöttek segíteni. Nem szeretném, ha bárkit is kihagynék, de fel akarom sorolni azok nevét, akik ott voltak ezen a napon Újpesten. Tehát az a három testvérnő, akiket már említettem, akik nagy részt vállaltak, mindent beszereztek, megsütötték a vacsorához valót, és a rengeteg salátához az alapanyagokat mind elhozták. Kiváló ifjak voltak jelen: Ádány Szilvia, Mikolics Anikó, Zsigovics Virág, Boda Péter, Gulyás Zsombor. Boda Gábor is részt szokott venni a vacsora előkészítésében, de most nem volt erre lehetősége, mert órája volt a tanfolyamon.

A sok gyors kéznek köszönhetően nagyon hamar megtörtént minden előkészület a vacsorához. Most nem volt sok tanuló, volt olyan év, hogy ennek a létszámnak a duplája volt jelen. A menü mindig ugyanaz a tanulók megelégedésére és öröme: Hamburger rengeteg salátával, majonézzal, mustárral és ketchup-pal, utána pedig a megunthatatlan palacsinta. Régebben süteményeket vittünk, de ez a palacsintázás nagyon bejött. Az előkészületek zömét az anyagok felvágása teszi ki, így a hamburgerhez való zsemle, puffancs, zöldségek előkészítése, asztalra helyezése, tátra rakása. A palacsinták megkenése is elég sok időt vesz igénybe. Ádány Szilvi kezdte, úgy láttam, hogy lekvárt töltött a palacsintákba. Utána két fiú jeleskedett a palacsinták körül, Gulyás Zsombi és Boda Péter, ők nutellát és csokikrémet, pudingot kentek a palacsintákra. Nagyon ügyesek és gyorsak voltak, pontosan elég volt minden töltek.

Két állandó munkatárs van a konyhán, akik az ebédnél és a vacsoránál is ott vannak. Amikor találkozunk velük, minden évben nagyon örülünk mi is és ők is. Ez a két testvérnő Váriné Erika és Jobbágyiné Tóth Klárka.

Megérkeznek a vacsoravendégeink, leülnek, esznek, és mi figyeljük, hol kell valamit pótolni, ha elfogy. Amikor befejezik a vacsorát, hatalmas tapssal köszönik meg. Miután elmennek a fiatalok tele gyomorral, mi is leülünk, és eszünk a maradékból. Velünk van a két ott dolgozó testvérnő és az újpesti gondnoknő, Kati. A mi fiataljaink együtt ettek a tanfolyamosokkal, mert vacsora után kóruspróbára mentek. Így történt, hogy kevesebben maradtunk az utóvacsoránál. Úgy képzelje el mindenki, hogy ez egy nagyon vidám együttlét, beszélgetés sok nevetéssel.

Egyszer csak hozzánk csatlakozott Fábriáné nagylánya, Adél, aki édesapjával jött, de Fábrián testvérnek más elfoglaltsága volt, aznap este ő hirdette az ígét. Adél láthatóan jól érezte magát közöttünk, jó étvágygal evett, nagyon tetszett neki a palacsinta is. Amikor a palacsintánál tartottunk, Kiss Ági felfedezte, hogy 2-2 palacsinta volt egybetekerve, ettől még jobb kedvünk lett. Zseniálisak voltak a fiúk, Zsombi és Péter. Tudniillik Sztasák Erzsikénk olyan mesterfokon süti a vékony palacsintákat, hogy fel sem tűnt, hogy két palacsinta nem egy, vagyis két palacsintából lett egy. Tudósok is sokszor véletlen események kapcsán jutnak el nagy felfedezésekhez. Nem lett semmi elrontva, elég volt a töltek, bőven volt benne, mindenki jól lakott. Siker volt. Máskor a megrendezett vacsora után rendet csináltunk, összeszedtünk mindent és hazamentünk. Most másképp történt, résztvettünk az újpesti istentiszteleten, mivel a mi lelkipásztorunk lépett a szószékre. Nem azért maradtunk ott, hogy jó pontot kapjunk a pásztorunktól, hanem azért, mert szívesen hallgatjuk a prédikációit. Adél ezalatt Mikolics Anikó ölében nyugodtan ült, pedig elég hosszú volt az alkalom, mert egynéhány növendéknek vizsgálója volt, és így elég sok énekkari számot hallgattunk meg.

Jó volt, szép volt, igaz volt. Jövőre veletek ugyanitt!

Lukács Edit

A fenti beszámolót olvasva nagyokat nyeltem... Nem tudom, milyenek is lehettek azok a palacsinták, de, hogy valami különleges titkuk van, az biztos... Néhány perccel az istentisztelet kezdete után érkeztem meg az imaházba, így az ismerősökkel csak az alkalom után tudtam szót váltani. Néhány perc alatt legalább négyen-ötön mondták, hogy a budaiak ismét fantasztikusak voltak az étkeztetésben. Zavarban voltam, hiszen mások keményen dolgoztak – én meg begyűjtöm a dicséreteket? Jó kis munkamegosztás!

A legfrappánsabb dicséretet az egyik fanyar humorral megáldott tanár testvér valahogy így fogalmazta meg: „Olyan fantasztikus volt a palacsinta, hogy fogok írni egy előterjesztést az egyház megfelelő szervének címezve, hogy az Alsóhegy utcai gyülekezet érdemeinek elismeréseként a jövőben a Felsőhegy utcai gyülekezet elnevezést használhassa.”

Köszönjük mindazoknak, akik ilyen jó hírünket keltették!

Ádány Mihály

SZÜLETÉSNAPOSOK

Szeretettel köszöntjük júliusban született testvéreinket!

„Valakik pedig befogadák őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az ő nevében hisznek.” (Jn 1,12)

Bodáné Uri Ibolya (júl. 2.)	Bódiné Mikes Judit (júl. 24.)
Polányi Károlyné (júl. 2.)	Simon Dávid (júl. 24.)
dr. Bocska Róbertné (júl. 3.)	Balázs Tivadarné (júl. 26.)
Uri Melinda (júl. 8.)	Sonkoly Tamás (júl. 26.)
Bartha Gábor (júl. 13.)	ifj. Ádány Béla (júl. 28.)
Csepei Géza (júl. 16.)	Ádány Béla (júl. 29.)
Bódi Lászlóné (júl. 22.)	Mikes Benjámin (júl. 29.)
Kiss Józsefné (júl. 23.)	Kosztán Sándorné (júl. 31.)
Magyar Bernadett (júl. 23.)	

Fiakká nővünk fel, de nem a mi kezünkben van a kormánykerék. Ha befogadjuk Jézust, akkor nem mi élünk többé, hanem él bennünk Krisztus. Átadjátok magatokat Jézus Krisztusnak, és így tudja élni az Ő életét rajtatok keresztül. Ez csodálatos! És így csodálatos dolgok részesévé tud tenni titeket. Ha elfogadtátok, hogy Krisztus Úrként lépjen be életetekbe, ennek új teremtés az eredménye, az újnak fel kell növekednie, megkezdődik egy átalakulás, és Jézus kifejeződik életmódotokban. Úr és Király akar lenni bennetek. Azt akarja, hogy egész valótok az Ővé legyen, és belétek helyezi az Ő életét, természetét, és együtt tesztek mindent. Gondoljátok át, hogy mennyire tudjátok átadni az uralmat annak, akinek az élete világgosság az övé számára!

Szeretettel köszöntjük augusztusban született testvéreinket!

Kiss Sándorné (aug. 2.)
Gyöngyösi János (aug. 4.)
Molnár Erzsébet (aug. 11.)
dr. Barabás Noémi (aug. 13.)
Bodóné Polányi Tünde (aug. 13.)
Nagy Jánosné (aug. 13.)
Nagyné Kalán Éva (aug. 23.)

„Meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó dolgot, elvégzi a Krisztus Jézusnak napjáig.” (Fil 1,6)

Az Úr akkor tudja befejezni az Ő művét, célját bennetek, ha jól bántok azzal, amit megmutat nektek. Ha tudtok valamit, de nem alkalmazzátok, akkor nem mentek vele semmire. Isten azért bíz rátok feladatokat, hogy tegyétek meg, ez az Ő bizalma irántatok. Ez azt jelenti, hogy munkatársként emelkedhettek magasabb szintre. Nem egyedül, hanem együtt építkezni egy egészségre. A bennetek lévő részhez hozzáadódik a másokban lévő rész. Ha előre akartok jutni, akkor nem lehet abbahagyni a megkezdett munkát. Használjátok az Úrtól jövő erőt, forrást, eszközöket. Az Úr meg akarja valósítani tervét, nem adja alább. Kívánom, hogy tudjátok élni azért a célért, amit az Úr rátok bízott. A kijelölt területen legyetek aktívak, és az Úr megadja a hozzávalót!

Lukács Edit

Gyülekezeti alkalmak

- Vasárnap:
9,15 óra: imaóra,
10 óra: Istentisztelet
18 óra: Istentisztelet
- Csütörtök:
18,30 óra: Bibliaóra
- Péntek:
18 óra: Ifjúsági alkalom

Minden hónap 2. vasárnapján délelőtt *Közösségi Vasárnap*: kávé, tea, sütemény és lelkes testvéri beszélgetés.

Minden hónap 3. vasárnapján a délutáni istentiszteletet a *Kamaraerdei Idősek Otthonában* tartjuk.

Programajánló

Balaton NET 2012

Nemzetközi Evangéliumi Találkozó,
Balatonszemes 2012. aug. 22-26.
<http://www.balaton-net.hu/news.php>

Betegeink

Bányai Jozefa
Bocska Istvánné
Búzás Lászlóné
Gulyás Józsefné

Kádárné Kőszegi Mariann
Kiss Gyula
Lippai Gábor
Menyhért Béláné
Molnár József

„A ti szelídlelkűségetek ismert legyen minden ember előtt. Az Úr közel! Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságotokban és könyörgéstelekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánásaitokat az Isten előtt.” (Fil 4, 5-7)

Szerkesztette: Ádány Judit és Kolozs Nagy János

Fotó: Zsigovics Géza

Kiadja a Budai Baptista Gyülekezet, 1118 Budapest, Alsóhegy utca 38. www.budaibaptista.hu